

[Holstein.]

Vildspor. En saadan Betragtning burde ikke alene være utænkkelig i Søren Kierkegaards Fædreland, men den burde være utænkkelig for enhver, der er bekendt med, hvad Kristendommen i sin Oprindelse var, og hvorledes den virkede.

Men er det virkelig muligt, at den højtærede Justitsminister paa sine gamle Dage er begyndt at tage sig af den kristne Religion? Hørte han ikke i sin Ungdom til Kredsen omkring det moderne Gennembruds Mænd, for hvem den kristne Religion var Aandsformørkelse, Sandhedsforvanskning og kulturel Tilbagegang? Sagde ikke J. P. Jacobsen i Niels Lyhne som den nye Tids religiøse Evangelist: „Den Dag, Mennesket frit tør sige: Der er ingen Gud! da skabes der som ved et Trylleslag ny Himle og en ny Jord“. Har Georg Brandes ikke et Liv igennem forkyndt det samme? Har den marxistiske Socialist- og Kommunistbevægelse ikke stadig været denne Læres basunblæsende Herold?

Jeg har selv i mine unge Dage været Elev ved Gamaliels Fødder; jeg har fulgt Gennembrudsmændenes Propaganda mod Kristendommen fra Begyndelsen til Enden, i Litteraturen, i Videnskaben, i Undervisningen og i Folkeopdragelsen. Naar jeg nu ser en voksende Kreds af disse Mænds aandelige Ætlinge, de, der saa heltmodigt førte Sværdet mod Aandens Lyseslukkere, optræde som den kristne Religions omsorgsfulde Hyrder og Vogtere, med „Politiken“ og „Berlingske Tidende“ som de vagtsomme, undertiden glammende Indkredserne af Hjorden, saa maa jeg uvilkaarligt mindes Voltaires Ord om en højformet, verdensklog, letfærdigt levende Dame: „Naar Fruen er syg, er hun altid god Katolik“. I det engelske Folkesprog udtrykkes det samme saaledes: „When the devil was ill, the devil a saint would be! When the devil was well, a devil of saint was he!“

Men bortset fra den erfaringsmæssige Forhaandsberettigelse til at møde Gennembrudsmændenes Ætlinge med dyb Skepsis, naar de taler i Kristendommens Navn og som dens Defensorer, er selve Betragtningen: at Dødsstraffen strider mod Kristendommens Væsen og Lære, ganske fejlagtig.

Søren Kierkegaard har forstaaet og begrundet denne principielle Forvanskning af Kristendommens Væsen saa slaaende, at det ikke burde kunne være et Spørgsmaal, som diskuteres. Med den Anledning, som den højtærede Justitsministers Begrundelse

for Dødsstraffens Forkastelighed giver, beder jeg den højtærede Formand om Tilfaldelse til et Par udførlige Citater for saa klart som muligt at faa trukket Demarkationslinien op: mellem Politik, det vil sige Statens Lovgivning og Forvaltning ogsaa paa Strafferettens Omraade, og Kristendommen. Jeg tror, det tiltrænges, for der begaas fra mange Sider et uhyrligt Misbrug af Kristendommen i politiske Formaalets Tjeneste. Der begaas Misbrug fra gejstlig Side, men der begaas ikke mindst Misbrug fra socialdemokratisk Side, og det er et Misbrug, som i Virkeligheden kristeligt set er et fuldkomment Falskneri.

I en Afhandling om det borgerlige Ægteskab i 1851 skrev Dr. theol. Rudelbach:

„Kirkens dybeste og højeste Interesse i vore Dage er at blive emanciperet fra det, man med Rette kan kalde Vane- og Statskristendom. . . . , men til denne Emancipation er det civile Ægteskab et vigtigt, maaske uundværligt Middel. Det er det, som en af vore mest udmærkede Skribenter fra de sidste Dage, Søren Kierkegaard, søger at indprente“.

Dette Ræsonnement affødte en af Søren Kierkegaards udødelige Artikler om hans Syn paa Staten, Statskirken og Kristendom, derunder ogsaa Oldkristendommens Syn paa Dødsstraffen og Døden i det hele taget. Kierkegaard skriver:

„Jeg udlover en Ducør til den, der i mine mange Bøger kan paavise et eneste Projekt i Retning af Forandring i det udvortes, af en Tro paa, at det er en Forandring i det udvortes, som behøves, Forandring i det udvortes, der skal hjælpe os. Jeg har fra Begyndelsen af forstaaet, at Kristendom er Inderlighed Intet er jeg saa betænkkelig ved som denne ulyksalige Forveksling af Politik og Kristendom, en Forveksling, der saa let kan bringe en ny Art Kirkereformation op og i Mode, den bagvendte Reformation, der reformerende sætter et nyt Slettere i Stedet for et gammelt Bedre, medens det dog skal være vist og sandt, at det er en Reformation, i hvilken Anledning hele Byen bliver illumineret.“

„Som det er Menneskets Fortrin for Dyrets“

siger han videre,

„at kunne leve under ethvert Klima, saaledes rangerer Fuldkommenhed i Kristendom, just fordi denne er Inderlighed, efter sin Styrke til at kunne leve, om saa var, under de ufuldkomneste Former. Politik er det udvortes Væsen, denne tan-